

kan jeg fatte mig meget kort. Jeg skal dog sige, at jeg er ganske enig i den Betragtning, at saa langt fra at yde Retfærdighed vilde Lovforslaget, hvis det blev op- højet til Lov, snarere yde det modsatte, idet de Lensbesiddere, der allerede har afløst, vilde blive stillet betydelig ugunstigere end de, der nu er tilbage. Dertil kommer, at de med god Grund kunde rejse Erstatningskrav, for saa vidt man hælder til den Anskuelse, at alle bør stilles lige med Hensyn til Afløsningen. Der er endnu et Forhold, jeg gerne vil nævne. Vi har jo i Aarenes Løb haft adskillige Afløsningslove: angaaende Tiendeafløsning, Afløsning af Arvefæste m. m. Ved deres Udførelse i Livet har man bibeholdt det Afløsningsgrundlag, der en Gang er blevet fastsat, ganske uanset Tidernes og Konjunkturernes Skift. Vedtages det foreliggende Lovforslag, vil man ganske bryde med denne gode og rigtige Praksis.

Jeg kan, som sagt, tiltræde de Betragtninger, der blev fremsat af Venstres ærede Ordfører. Da der ønskes Udvalg, skal vi ikke modsætte os det, men efter de Udtalelser, der her er fremkomne fra 3 Parti-ers Side, er der jo ikke Spor af Udsigt til, at en Udvalgsbehandling vil føre til noget. Men det er god Praksis her i Tinget, at naar der foreslaas Udvalg nedsat, modsætter man sig det ikke. Derfor skal jeg ogsaa tiltræde et eventuelt Forslag om Nedsættelse af et Udvalg.

Justitsministeren (Rytter): Vi har nu hørt de Bemærkninger, de forskellige Ordførere har at gøre, og jeg kan slutte mig til de fleste af dem. Maa jeg overfor den ærede Forslagsstiller sige, at det er urigtigt, at de, der har afløst, har gjort det, fordi det stemmede med deres Interesser. Jeg er overbevist om, at en hel Del af dem netop har gjort det af Loyalitet overfor Lovgivningsmagten, for at sætte Loven saa hurtigt som muligt i Kraft, og fordi de gik ud fra, at det ikke kunde hjælpe at vente, da de ikke derved vilde opnaa bedre Vilkaar.

Forslagsstilleren (Piper): Ja, det er jo en bekendt Sag, at Majoratsbesidderne stod delte, da Lensloven kom frem og var til Behandling, saavel som i hele den Tid, i hvilken der blev arbejdet paa en Afløsning af Lenene og Stamhusene. Der var nogle, der saa deres Interesse hævdet ved, at man kom til en Afløsning, og der var andre, der ønskede at beholde den tidligere Tilstand. Og at de, der ønskede hurtig Afløsning, mødte i Tide og fik Afløsning ved Lens-

nævnets Velvillie, er ligeledes en Kendsgerning. Naar det ærede Medlem, der talte for Venstre, udtalte, at jeg ved anden Behandling af Lovforslaget om Len og Stamhuse i 1918—19 ikke havde berørt dette Punkt, ligger deri jo ikke noget Bevis for, at vi fandt den trufne Ordning tilfredsstillende. Der var to Punkter i dette Jordspørgsmaal, som vi fandt utilfredsstillende, for det første det, der berøres af det Lovforslag, vi her behandler i Dag, nemlig Vurderingsspørgsmaalet, og for det andet Spørgsmaalet om den Pris, til hvilken Jorden skulde afgives. Med Hensyn til det sidste Spørgsmaal udtaler det ærede Medlem, at der er ikke sket nogen Uretfærdighed, Jorden er gaaet af lige saa varm, som den er blevet afleveret, saa der har ikke kunnet ske nogen Forskydning. Men det ærede Medlem har jo ikke nogen Sikkerhed for, at det ikke vil ske i Fremtiden. Fordi Jordskylden denne Gang vel nogenlunde holder sig, naar Jorden afleveres, er det ikke sikkert, den gør det næste Aar eller næste Aar igen. Der kan ske meget store Prisfald paa Jord, og det kan føre til, at de paagældende kommer til at aflevere deres Jord til en langt lavere Pris end den, paa Grundlag af hvilken de har maattet afgive de henholdsvis 20 eller 25 pCt. til Staten.

Den Følelse synes nu at gøre sig gældende hos den højtærede Justitsminister og de ærede Ordførere, at det vilde være en Uretfærdighed mod de Majoratsbesiddere, der har afløst, hvis man gik ind paa den Tanke, som Lovforslaget her hviler paa. Men er det da Retfærdighed, at man i Loven har stipuleret, at der skal ydes 20 à 25 pCt., og saa i Virkeligheden tager 30 à 35, grundet paa den ganske uforsvarlige Vurdering, der fandt Sted i 1920? Havde jeg den Gang, vi behandlede Lovforslaget i 1918—19, anet, at der skulde finde en saadan Vurdering Sted i 1920, skulde jeg nok have stillet Ændringsforslag ogsaa paa dette Punkt overfor den Ændring, som det ærede Medlem fik sat igennem.

Det hævdes nu baade af Justitsministeren og af andre ærede Talere, at det var de mest velvillige af Lensbesidderne, der havde afgivet Jorden straks. Jeg tror ikke, at dette kan hævdes. Jeg tror, det var dem, der følte, at deres Interesser stemte med en hurtig Afløsning, som afløste straks, og derfor mener jeg, at selv om man maaske kan sige, der vilde ske lidt Uretfærdighed overfor disse, bør man ikke derfor fortsætte med den langt større Uretfærdighed overfor dem, der ikke har afløst. Den højtærede